

СОН

Вовк стояв край урвища. Під його ногами струмував дим із сільських димарів. Світилися вогники вікон. Дахи вкривав білий пухнастий сніг. Жовтий місяць відбивався у вовчих очах, а з ікластої пащі виривалася тоненька смужка пари. Ліворуч темнів чорний ліс. Вовк стояв і дивився на село під ногами.

— Бабо Муню! А це звідки?

Я завмер біля ліжка і уважно роздивлявся картину, що прикрашала стіну з вицвілими шпалерами, якраз над подушками.

— Та це ж, Вітюнчику, мені подарували. Хлопець у нас був один, калічений, з горбом, малював увесь день. А як помер — куди матері дівати? — так пороздавала всі картини. Хай, каже, висять, хоч згадаєте коли мого Василя, — баба підійшла до мене і обхопила за плечі. — Вітюнчику, рибчику, я ж така рада, що ти приїхав, я ж так тебе виглядала, так же ж чекала...

Чесно кажучи, мені просто не було чого робить. Мав канікули, мав батьків, що вже за перший місяць достатньо набридли, і не мав ніякого бажання працювати. Інститут, диплом, дуже туманні перспективи щодо роботи — кому зараз потрібні молоді спеціалісти на шию — та й удома постійні роз-

мови про це, — все так мені остогидло, що я зібрав торбу і поїхав до баби Муні на Косу. Моя баба Муня живе в дуже гарному місці, просто серед Коси, а це означає, що по один бік за два кілометри — лиман, а по другий — море, по один бік — прісна вода, травичка, дерева, а по другий — солоня, пісок, краби та черепашки, по один бік — лящі, судаки, тараня, а по другий — бички, камбала, мідії. Щоправда, сам я рибалити не люблю, але від жодної смаженої рибки, чи, скажімо, юшки, не відмовлявся. Баба Муня мені зраділа — самі розумієте. Ну, і я також. Давно її не бачив. А до того, відверто кажучи, крім пляжу та риби, мав ще деякі плани на тутешніх дівчат. З міста ж приїхав, не абищо.

Тепер я стояв у кімнаті, в якій планував провести найближчий тиждень, і роздивлявся картину над ліжком. Так, це було непогано намальовано, а для сільського каліки — то просто чудово. Певно, не такий простий був цей, з горбом.

— А чого, мені ндравиться, — сказала баба Муня.

Мені теж «ндравилось». Щось у цій картині було.

— Сідай, Вітюнчику, все вже на столі.

За обідом я відірвався на всю котушку. Молотив усе підряд і після здатен був тільки долізти до кімнати та впасти на м'які подушки. Вовк на картині так само уважно дивився на село під своїми ногами. Я підморгнув йому і сказав:

— Нічого, зараз трошки відпочину, а тоді — на пляж. Годиться?

Давно я не був у баби Муні й зараз жалкував про це. Це ж прямо святе місце — ніхто не чіпляється з дурними розмовами: як далі жити, що тепер робити, де працювати, політика, путчі-мутчі. Ніхто не вчить жити. У баби Муні я відпочиваю душею.

— Вітюнчику! — розбудила вона мене, лагідно торсаючи за плече. — Вставай, ти ж іще на пляж хотів. А ось я тобі компотику приготувала, а хочеш — молочка.

Отак от. А ви кажете.

Я спочатку довго вагався, куди піти — до лиману чи до моря, але врешті вирішив — до моря. Хоч воно і трошки далі, але там більше шансів на приємну зустріч. І що ж, так воно і вийшло. Не встиг я пройти берегом і кілометра, як побачив її. Вона лежала на піску гола, як давньогрецька статуя, і зазмагала під вечірнім уже сонцем.

Я зупинився, роздивляючись. Дівчина була струнка, молода, приємна з вигляду — принаймні те, що можна було роздивитись, мені подобалося. Вона лежала горілиць, обличчя закрите книжкою, і, крім цієї книжки, нічого не прикривало її золотавої шкіри. Тут, на узбережжі, нікого нема, села далеко в глибині, цим і користуються відпочиваючі, але іноді втрачають пильність.

Надивившись досхочу на дівочі принади, я прокашлявся:

— Добрий день.

Вона зреагувала не зразу, спочатку відсунула з обличчя книгу, побачила мене, потім рука її автоматично сіпнулась у пошуках одержі, яку я завбачливо відсунув подалі, а потім дівчина рвучко перевернулася долілиць. Тепер я зміг роздивитися те, чого не бачив раніш. Теж добре.

Я обійшов дівчину, сів навпроти, встигнувши уважно вивчити її обличчя. Нічого, гарне. Рідко буває, щоб усе було як слід, але зараз, здається, трапився саме той випадок.

— Драстуйте, — сказав я.

Вона підвела голову і раптом засміялася дзвінким сміхом. Я теж посміхався.

— Як вас кличуть? Можна познайомитись?

— Можна, — відповіла вона, відсміявшись.

— Віктор, — сказав я з наголосом на останньому складі для понту.

— Христина, — відповіла вона. — А що, я так і буду лежати?

— Як хочете, — я знизав плечима.

— Ну, ти артист, — вона перейшла на «ти», я не заперечував.

— А звідки ти приїхала?

— Із Свердловська.

— Ого! А українську звідки знаєш?

Вона посміхнулася:

— Треба ж вчити іноземні мови.

О, ще й жартує.

Так ми знайомились досить довго, і моя співрозмовниця вже трохи призвичаїлася до свого становища. Вона здавалася непоганою дівкою.

— То ти, виходить, Христя?

— Виходить. Мене баба так і кличе.

— Христю, — запропонував я, — а гайда купатися!

— Гайда, — погодилася вона. — Тільки відвернися, я купальника одягну.

— А чи варто? — я зробив просте обличчя. — Все, що треба, я вже бачив.

Вона зашарілася:

— Навіть більше, ніж треба. Відвертайся, кажу!

Довелося слухатись.

Потім ми купалися, і я спробував трошки помацати свою нову знайому. Вона не пручалася, але й до рук особливо не давалася. Христя знала свою справу. Я заводився все більше і більше.

— Підемо ввечері гуляти?

— А зараз що, ранок?

Так я нічого й не домігся.

— Де ми зустрінемося? — спитав я на прощання, коли довів дівчину до її хати.

Вона підморгнула мені:

— На пляжі. Тільки тепер я буду вартувати, — і засміялася.

Додому я повернувся задоволений і стомлений. Баба Муня вже чекала з вечерею на столі. З каструлі запаморочливо пахла юшка.

— Ну як, котику, погуляв?

У бабиної Муниної юшки головною частиною був льок. Для тих, хто не знає, пояснюю. Льок — це така дуже-дуже солонка та гостра підливка з помідорів, що її додають до юшки кожен на свій смак. У мене смак добрий, льоку я ллю багато.

— Натомився, Вітюнчику?

Ой, натомився. Але тепер у мене були шанси приємно відпочити останній тиждень. Я балакав з бабою Мунею за батька, за матір доти, поки зійшли на небі зорі, а тоді пішов у ліжко. На стіні над подушками на мене чекав вовк. Так само пильно дивлячись на село під ногами, він стояв на білому снігу і дихав. Цей горбатий художник, певно, знав свою справу. Може, й учився десь, бо де це бачено, щоб хлопець у селі сам малював олійними фарбами. Та ще й так малював. Принаймні картина звертала на себе увагу, вона чимось відрізнялася від усього, що я досі бачив.

Цікаво, а що зараз робить моя нова знайома?..

— Вітюнчику! Рибчику! Вставай.

Я розплющив очі. Ранок зазирає до кімнати, а коло ліжка стояла баба Муня.

— Сніданок на столі.

Я солодко потягнувся всіма м'язами.

— Доброго ранку!

— Доброго ранку, сонечко. Ну, що тобі наснилося на новому місці?

— Вовк, — сказав я і подивився на стіну над собою.

— Який вовк?

— Та отакий. Точно такий.

— Ну то нічого. Аби не собака. І аби не кусався.

Поснідав я зі смаком. На сніданок були вареники, баба їх з самого ранку наліпила.

— На пляж? — спитала баба Муня: — Дивись, не перегрійся, бо у Стефки Кривої син перегрівся, до лікарні поклали.